

SF

eridanas

Karl Schroeder

VENTAS

ANTRA KNYGA

426

PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Karl Schroeder
VENTAS, ANTRA KNYGA
Mokslinės fantastikos romanas

Vento planeta buvo sėkmingai performuota, pritaikyta gyventi žmonėms. Tačiau DI - dievus primenantys Vėjai, - kurie prižiūrėjo ekologinį pertvarkymą, kažkodėl "sugedo" ir ima puldinėti žmones. Kalandrija Mei su Akseliu Čanu siunčiami į Ventą, kur jie veikia suvokia, kad į planetą prasibrovė kiborgas Armigeris, senųjų "išprotėjusių" DI liekana. Šis kiborgas ketina sukurstyti planetos valdovus Vėjus, sunaikinti jų pačių sukurtą ekologinę sistemą ir visus Vento žmones...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
426 tomas. Serija įkurta 1990m.

Karl Schroeder VENTUS

New York, TOR books, 2001

Copyright © by Karl Schroeder, 2000

Cover art copyright © Manchu, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

23

Jiems nubėgus apie dešimt kvartalų nuo Borų namo, Džordanas kilstelėjęs ranką pratarė:

- Sustok! Aš turiu pailsėti.

- Jie mus persekios.

- Ne iškart, - jis atrodė kažkaip keistai - abejingas, bemaž pakylėtas. - Aplink ramu.

Tamsina neklausė, iš kur jis žino.

- Aš sušalau.

- Taip, mums reikia susirasti kokią nors pastogę.

“Mes ką tik pabėgome iš pastogės”, - norėjo pasakyti Tamsina, bet tiesiog nepakako jėgų. Nėra prasmės ko nors ieškoti; jai nebėra kur eiti. Gal jisai ir turi kur... Bet kodėl atėjo jos išsivesti?

Džordanas užsimerkė, atlošė galvą ir nusišypsojo.

- Taip, - ištarė ji, - tu šaunuolis. O dabar grįžk pas savo šeiminką. Jis tikriausiai beprotiškai jaudinasi.

Jaunuolis atsimerkė ir pažvelgė į Tamsiną laukdamas klausimų. Mergina tiesiog įsistebeilijo į jį.

- Ar tau viskas gerai? - paklausė jis.

Klausimas nuskambėjo taip juokingai, kad mergina nusijuokė.

- Ne, - Tamsina apsižvalgė. Viskas atrodė nepažįstama. Aplinkui dunkstantys pastatai visai nepanėšėjo į namus jos miestelyje. Net oras čia buvo kitoks. - Aš...

Džordanas laikė ją už abiejų riešų ir tyliai, primygtinai kalbėjo apie karalienę bei gėluvius. Jinai jo nesuprato.

- Mums reikia eiti! - pasigirdo pažįstami žodžiai.

- Taip, taip.

Tamsina linktelėjo - sau, ne jam.

Džordanas nusivedė merginą gatvelėmis.

- Nešdinamės iš miesto! - šūktelėjo ji. - Nuvesk mane į dykumą. Aš turiu sugrįžti namo.

- Namų?

Džordanas stipriau suspaudė jos rankas.

- Namų, man reikia namų... Aš privalau...

Norėjosi pravirkti, bet negalėjo! Štai kas buvo baisiausia! Tamsina karštligiškai gurkštelėjo oro.

- Nenoriu aitrinti tavo žaizdų, - ištarė Džordanas. - Žiauriai skamba, bet tavo tėvai mirė.

- Aš žinau.

Tačiau mergina krūptelėjo išgirdusi jo žodžius; iki šios dienos žinojo, bet iš tiesų tuo netikėjo. Netgi dabar... Jeigu sugrįžtų namo, sužinotų tiesą...

- O jeigu kas nors liko gyvas? Juk negalėjo išžudyti visų...

- Deja, galėjo.

- Juk tu, šiaip ar taip, ketini keliauti pas karienę. Ar žinai kelią? Ne. Teks traukti per dykumą. Aš galiu tave nuvesti. Mudviem pakeičiui...

- Mes apie tai pasikalbėsime, pažadu. O dabar reikia susirasti pastogę.

Jis jos nesiklausė. Tamsina pasijuto esanti dar vienišesnė - jei tik tai įmanoma. Jinai vėl skendo. Šis pojūtis sugrįžo tarsi riaumojantis, nė minutei nenutylantis triukšmas galvoje.

Džordanas sustojo ir uždėjo rankas jai ant pečių. Mergina sumirksėjo netikėtai pamačiusi pilkas jo akis, žvelgiančias tiesiai į ją.

- Aš tavęs klausausi. Ir padarysiu viską, ką įstengsiu, kad tik tau padėčiau. Tu tik nesukybėk.

Šįkart Tamsina nuėjo jam įkandin sąmoningai; ir, merginos nuostabai, kai nužingsniavo

jo pėdomis dešimt žingsnių, pagaliau įstengė pravirkti.

Džordanas stovėjo ant sienos skersgatvyje šalia aukštyn kylančios stačios uolos. Artėjo rytas, nors mėnulis vis dar kybojo danguje, o gėluvio smailės atspindėjo jo šviesą.

- Tu nori pasikalbėti su gėluviu?

Mergina pirmą sykį prabilo po praėjusio vakaro. Ji stovėjo apačioje, ant šlamšto krūvos, kur juodu praleido naktį. Vis dar atrodė viskam abejinga, plaukai panėšėjo į varnų lizdą, o rankos buvo išteptos purvu. Tačiau pademonstruotas bent menkutis smalsumas buvo geras ženklas.

- Manai, elgiuosi beprotiškai, ar ne?

Tamsina neatsakė krimsnodama suspausto kumščio krumplį ir be tikslo dairydamosi aplinkui. Džordanas pasižiūrėjo į gėluvį; pamėkliški Diademos šviesos nutviekti danteliai styrojo ežero viduryje tarsi paskendusio pastato bokštai ar nugrimzdusio laivo iš karalienės Galos pasakojimo stiebai. Tiktai šios smailės buvo idealiai glotnios, neišgriaužtos nei laiko, nei vandens. Bangos plakėsi į jas taip pat taktariai kaip į prieplauką; šitie danteliai visai neat-

rodė slepią kažin kokią antgamtišką gyvybę. Šalia gigantiško centrinio bokšto išmetęs inkarą stovėjo išgražintas šventyklos barkas. Džordanas matė fakelų apšviestas žynių figūras ant denio, tačiau nesuprato, ką jie darė. Ko gero, atlikinėjo kokias nors apeigas.

- Pirmą kartą tave pamačiusi palaikiau pamišėliu, - pratarė Tamsina. Ji taip ilgai tylėjo, kad Džordanas ne iškart suprato, jog čia atsakymas į jo klausimą. Merginos lūpas nušvietė drovi šypsenėlė, panaši į pradedančio fokusininko, bet tuojau pat išnyko. - Tavo auksinis apsiaustas... be to, šnekėjaisi pats su savimi.

Jiems bebėgant Džordanas trumpai papasakojo savo istoriją: kad galįs kalbėti su mechnais Armigerio dėka, kuris kažką jam padaręs ir kad Dangaus Kabės jį medžiojančios. Galbūt Tamsina jau kažką girdėjo iš Suneilo, jei šis malonėjo paaiškinti, dėl ko Brendanas Šeija ieško jų bendrakeleivio. Džordanas nežinojo, ar mergina patikėjo bent vienu žodžiu, ar ne.

- Aš nesugalvoju kito būdo, kaip viską užbaigti. Namu grįžti negaliu, kadangi prakeikimas pasieks mane ir ten. Vėjai mane persekioja dėl galvoje esančio mechano, o Borai nori paversti mane atpirkimo ožiu. Padėti man gali vienintelis Armigeris.

- O ką jis gali padaryti?

Tamsina sukryžiuo rankas ir žvelgė į tolį. Bet dabar ji bent jau klausėsi ir kalbėjo.

- Pirmą kartą, kai pamačiau Armigerį - tiksliau, pamačiau pasaulį jo akimis - jisai vadovavo armijai. Jaučiausi taip keistai! Tačiau keisčiausias buvo jis pats. Visa tai, į ką žiūrėjo, ko klausėsi, ką kalbėjo... visos jo juslės buvo ne tokios kaip mano. Atrodo, jo nejaudino nei kautynės, nei žmonės, kuriems vadovavo. Jis tiesiog įsakinėjo, o įsakymai visuomet buvo nepriekaištingi. Kai Vėjai pasiuntė gyvūnus sunaikinti jo armijos, aš prisimenu, jis išliko visiškai ramus. Jam pavyko išgyventi, kadangi neprarado šaltakraujiškumo atsidūręs skerdynių viduryje ir stebėjo viską nuo kalvos. Aš jau keletą savaičių jį regiu ir galiu pasakyti, kad jis gerokai pasikeitė. Man atrodo, Kalandrija teisi: Armigeris atvyko čionai nugalėti Vėjų. Jis buvo kažkokios kitos, dar galingesnės būtybės agentas. Bet toji būtybė žuvo, ir Armigeris tapo laisvas.

Tamsina žiūrėjo į jį nieko nesuprasdama. Džordanas papurtė galvą.

- Aš negaliu paaiškinti. Reikia atsidurti jo kailyje, pamatyti pačiam, kad pajustum skirtumą. Dabar jis turi moterį, kurią myli. Dabar jam

rūpi, kas vyksta aplink, o anksčiau nerūpėjo. Jam iš tiesų kelią nerimą toji apgultis. Žmonės ten krinta tarsi musės iš bado ir nuo žaizdų, o jis kankinasi dėl to, kad negali jiems padėti. Jis nebegalvoja, kaip pavergti pasaulį.

Tamsina suraukė kaktą.

- Tad kaip jis tau padės? Padarys taip, kad Borai paliktų tave ramybėje?

- Galbūt.

- O kaip tu jį įkalbėsi? Manai, paklausys tavęs, jei leisiesi suėdamas šito daikto? - Tamsina linktelėjo gėluvio pusėn.

Džordanas giliai atsiduso.

- Taip, išties panašu į beprotybę. Supranti, Armigeris atėjo pas karalienę Galą norėdamas sužinoti, kodėl Vėjai yra tokie, kokie yra. Kodėl jie persekioja žmones. Karalienė papasakojo ganėtinai daug ir įkvėpė jam mintį, kur ieškoti atsakymo. Bet jis nemoka bendrauti su Vėjais, be to, dabar yra įkalintas pilyje kartu su Gala. O aš moku kalbėtis su Vėjais ir galiu paieškoti vietos, kur jis surastų atsakymus į savo klausimus.

- Vadinasi, tapsi jo pasiuntinuku?

Džordanas susiraukė. Tačiau jos balse išryškėjo ankstesnės pasipūtėliškos gaidelės, ir dėl

to vaikas nudžiugo.

- Dievo pasiuntinukas - neprastos pareigos. Aš noriu pasiūlyti jam informacijos, jei mainais pašalins mano prakeikimą.

- Kodėl jis turėtų sutikti vykdyti tokius mainus? Juk pats sakei, kad jis nebenori pavergti Vėjų.

Džordanas patylėjo. Atrodo, Tamsina iš tiesų susidomėjo; jaunuolis svarstė, ką jai pasakyti, kad nepalaikytų jo visai kuoktelėjusiu ir vėl neužsisklęstų savo skausme.

- Manau, jis vis dėlto sutiks.

Tamsina tik palenkė galvą į šoną.

- Suprantu, visa tai panašu į kliedesį. Pažadėk, kad pirmiausia pagalvosi, tik paskui mane išjuoksi. Supranti, man atrodo, mes visi kažkada mokėjome įsakinėti Vėjams. Visi žmonės buvo tokie kaip aš.

- Jeigu visi galėtų daryti, ką nori, įsiviešpatautų gryniasias chaosas! - prunkštelėjo Tamsina. - Kam mokėti už daiktus, jei gali įsakyti Vėjams juos pagaminti?

- Pasaulis prasidėjo nuo chaoso, - ištarė Džordanas. - Kalandrija man pasakė, kad Ventas iš pradžių buvo sukurtas mums, o ne Vėjams. Per šiuos šimtmečius niekam nepavyko

sugrąžinti pradinės padėties, net žmonėms iš žvaigždžių, panašioms į ją. Bet Armigeris galėtų viską pakeisti, jei tik žinotų Vėjų paslaptį. Anksčiau, kai mėgino atskleisti šią paslaptį šeimininko įsakymu, jų pergalė mums būtų tapusi katastrofa. Bet dabar viskas pasikeitė.

- Manai, jis atkurs teisingumą?

- Galbūt. Žmogus, kokiu jis tapo, galėtų taip pasielgti.

Tamsina nieko nepasakė, tiesiog išleido kažkokį keistą garsą. Džordanas, nusprendęs, kad mergina iš jo juokiasi, piktai atsigrėžė pasirengęs atsikirsti. Bet Tamsina žiūrėjo ne į jį: rodė į kitą skersgatvio galą.

- Štai jis!

Džordanas pamatė fakelų žiburėlius ir tamsias žmonių figūras.

- Brendanas Šeija! - jaunuolis atsiklaupė. - Įsikibk, greičiau.

Tamsina čiupo jo ranką, ir Masonas užtraukė ją ant sienos.

- Gali nesistengti, neišsigelbėsi, - ištarė pažįstamas pasipūtėliškas balsas iš apačios.

Džordanas pažvelgė žemyn, į turgaus mago akis.

- Vagie! Tavo galva taps man atlygiu už

daiktą, kurį iš manęs pavogei!

Sekundėlei seni įpročiai nugalėjo.

- Aš jo nevogiau! - suriko Džordanas. - Tik pasiskolinau ir gražinau!

Ir tuomet pamatė mėnulio šviesos atspindį ant mago laikomo ginklo geležtės.

Šeši žmonės sustojo vienoje sienos pusėje, skersgatvyje, keturi, kartu su magu - kitoje, kur žaliavo kažkieno sodas. Pati siena driekėsi tarp dviejų pastatų ir baigėsi akligatvyje, pabėgti ja nebuvo galimybės.

- Paleisk mus! - ištarė Džordanas. - Aš nenoriu, kad tu nukentėtum.

- Puikus blefas! - nusijuokė magas.

- Pasiruošk šuoliui! - šnipštelėjo Džordanas Tamsinai.

“Fakele, susprok!”

Deglas mago rankoje susprogo, į visas puses pasipylė kibirkštys ir degančios nuolaužos. Magas riktelėjęs parkrito susiėmęs už galvos ir mėtydamas lauk plaukuose įstrigusias žarijas.

- Šok!

Džordanas su Tamsina nušoko šalia mago. Jo sėbrai pliaukšėjo nelaimingajam per galvą, stengdamiesi užgesinti degančią ševeliūrą. Džordanas kiek įkabindamas pasileido link at-

virų vartų kitame sodo gale. Tamsina neatsiliko.

Juodu išbėgo į mėnesienos užlietą gatvę. Kojų trepsėjimas girdėjosi iš dviejų pusių - iš sodo ir iš už kampo, kur baigėsi kvartalas.

“Ka! Eikš čionai! Ka!”

Tarpuvartėje pasirodė miglotas drugelio siluetas.

- Jie tuoj bus čia! - riktelėjo Tamsina, tempdama Džordaną už rankos.

- Žinau. Mes negalime čia pasilikti. Reikia arklių. Ka, kuo greičiau surask man du žirgus!

“Eik paskui mane!”

Ka nuskriejo viršum gatvės - laimė, į priešingą pusę, o ne į tą, kur girdėjosi trepsėjimas.

- Taigi dabar aš iš tiesų esu vagis, - dusdamas sušvokštė Džordanas. - Ką gi... tasai šunsnukis pats prisiprašė!

- Ką visa tai reiškia?

Jie pasuko į kitą skersgatvį, kur abiejose pusėse stovėjo aukšti pastatai ir viešpatavo akli- na tamsa, nors į akį durk. Džordanas dairėsi vidiniu žvilgsniu.

- Čionai!

Vaikinas nubėgo paskui Ka link arklidės durų, įžiūrėjęs viduje du miegančius arklius.

“Ka, aš noriu, kad jie nubustų ir eitų su mumis - jei gali taip padaryti”.

“Aš negaliu jų priversti. Bet galiu jiems pasakyti, kad tu Vėjas, jei nori”.

“Taip!”

Skersgatvio pradžioje pasirodė fakelų žiburiai. Džordanas susprogdino ir šituos, persigandę persekiotojai išsilakstė. Jaunuolis apgraibomis pabalnojo apsnūdusius arklius, naudodamasis blankia mechaniško savo regėjimo šviesa. Arkliukai elgėsi nuolankiai, tarsi nė nenustebinti netikėto įsiveržimo.

Tamsina iškišo galvą pro duris; Džordanui beveržiant antrojo arklio balno pavaržas, mergina pastebėjo:

- Žadinami žmonės namuose. Man atrodo, jie žino, ką mes darome. Galbūt užuodė žirgų kvapą.

- Mes jau pasiruošę. Keliaujam.

Džordanas išvedė kumeles į gatvę.

- Tačiau kur? Juk tu ketinai aplankyti įlankos gėluvį!

- Pati sakei, kad dykumoje yra dar vienas, - atsiliepė Džordanas. - Norėjai sugrįžti namo? Štai ten mudu ir patrauksim....